

Életünk tanúsága

Jézus hallgatósága úgy gondolja, hogy valakinek a hitelességét, csak egy másik ember igazolhatja. Jézus az Atyára hivatkozik és hosszasan magyaráz, de nem értik. Talán nem is akarják megérteni. A tanúvallomások hitelessége nem magától értetődő. A tanú élete hitelesíti a tanúságtételt, az igaztalan tanú vádlottá válik. Az egymásnak ellentmondó tanúvallomások pedig egymást és önmagukat kérdőjelezik meg. Ha a Krisztust követni akaró tanítvány alternatívára gondol, ha kompromisszumok mérlegelésére adja a fejét, magát a tanítványi létét kockáztatja.

Mitől igazi (valódi, hiteles, érvényes) egy tanúságtétel?

1./ **A tanúságtevővé vált személyétől.** Csak aki tanúságtevővé vált, az képes tanúbizonyságot tenni. A Keresztelő tanúságot tehetett Jézusról, mert előzőleg tanúságtevővé vált. Aki nem vált tanúságtevővé, annak beszéde - bár lehet, hogy csodálatos és megrázó szavakat mond Jézusról - nem tanúságtétel, csupán hatásos beszéd Jézusról.

2./ **A tanúságtevővé vált ismereteitől.** Attól, hogy a tanúságtévő, azt a személyt, akiről tanúságot tesz, a lehető legjobban ismeri. Akiről tanúságot akarunk tenni, azt a lehető legjobban kell ismernünk. Ezért érthetjük Jézus állítását, mikor János tanúságtételét értékeli, hisz a legtökéletesebb tanúságtévő az, aki legjobban ismer bennünket, azaz menyei Atyánk.

Tanúságtévő az, aki ha bármit is kérdeznek tőle az Igazság felől nem magára (gondolataira, tájékozottságára, felismeréseire) mutat, hanem arra, akiről tanúságot akar tenni. Tanúságtévő az, aki hagyja, hogy hasson rá az Isten, és kifejtse benne a hatását, amelynek következményei tetteiben nyilvánulnak meg.

Ha képesek vagyunk Önmagunkban megőrizni Istent, a vele való egységet, akkor mi is elmondhatjuk Jézussal: „azok a munkák, amelyeket teszek, tanúskodnak mellettem”. De csak azok a tettek képesek tanúskodni mellettem, amelyekben az Istent hagyom munkálkodni bennem, amelyeknek irányítását (belső irányítottságom mellet is) átadom Istennek!

Jézus ma is az elvilágiasodott közvélemény esküdtszéke és bírósága előtt áll. Mint minden tárgyaláson, itt is vannak jellemtanúk, akik a vádlott szavahihetőségét bizonyítják. Ahhoz viszont, hogy egy tanú hatékony legyen, neki, saját magának is szavahihetőnek kell lennie. A mi életünknek Krisztusról kell tanúságot tennie! Ha mi saját akaratunkból a középszerűség vagy a nyílt következetlenség kísértésének engedelmessé válunk, megfosztjuk a Jézus mellett mondott érveket tartalmuktól.

Ha a meggyőződésünket helyezük előre, ellenségeskedést szíthatunk. Még Jézus szavainak is csak kevesen hittek. Jobban tesszük, ha inkább megéljük meggyőződésünket és betartjuk a sorrendet: első a kéz, aztán a szív, majd az értelem. A **kézzelfogható** segítség révén kifejezhetjük **szívből** jövő szeretetünket, s így az **értelem** számára is érdekessé tehetjük ennek a szeretetnek a forrását! Csak akkor tudom megmutatni Krisztus igazi arcát, ha a szívemben hordozom azt.

Jézusom, milyen megdöbbentő a vádbeszéded: „nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen”. Mégis, miért tűnik sokszor könnyebbnek a görbe út? Később érünk célba... Te nem sűrgetsz, nem siettetsz, csak vársz... Adj erőt, hogy a mindennapokban is képesek legyünk feladataink ellátására és hitünk megélésére, és a támogatásoddal merjük vállalni a nehéz, kockázatosnak tűnő helyzeteket is, amikor tanúbizonyságot tehetünk Rólad! Ámen.

Rihmer Károly, Budapest